

РЕЙ БРЕДЪРИ УЖАСНИЯТ ПАЛЕЖ В ИМЕНИЕТО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Вече близо половин час се криеха при къщичката на вратаря. Бутилка от най-доброто обикаляше от ръка на ръка. След като към шест вечерта вратарят най-сетне бе отнесен в леглото, мъжете се промъкнаха по пътеката към огромната къща, във всеки прозорец на която имаше светлина.

— Това е мястото — рече Риърдън.

— По дяволите, какво искаш да кажеш с това? — викна Кейси.
— Цял живот го гледаме — добави по-тихо.

— Вярно е, но откакто почнаха Бедите, започна да изглежда съвсем *различно* — каза Кели. — Като играчка в снега.

Точно такава я виждаха всичките четиринайсетима — огромна игрална площадка, разположена на полегатите склонове в пролетната вечер.

— Носиш ли кибрит? — попита Кели.

— Нося ли... а бе ти за какъв ме мислиш?!

— Просто питам дали *носиш*, само това.

Кейси затършува из джобовете си. Накрая изруга.

— Не нося.

— Ох, голяма работа — обади се Нолън. — Ще намерим кибрит вътре. Ще им заемем няколко клечки. Хайде.

Тимълти се подхлъзна и се просна наред пътя.

— Господи, Тимълти, къде ти е чувството за романтика? — възкликна Нолън. — В разгара на голямото Великденско въстание всичко трябва да се прави, както си му е редът! Искаме след години в кръчмата да разказват за Ужасния пожар в Имението, нали тъй? Падане по гъз в снега не подхожда много на картина от едно Въстание, не мислиш ли?

Тимълти стана, представи си картината и кимна.

— Ще внимавам с маниерите си.

— Тихо! Стигнахме! — викна Риърдън.

— Исусе, стига си говорил неща като „Това е мястото“ и „Стигнахме!“ — възкликна Кейси. — Всички я виждаме проклетата къща. И сега какво ще правим?

— Да я унищожим? — неуверено предложи Мърфи.

— Ох, толкова си тъп, че чак ужас — рече Кейси. — Разбира се, че ще я унищожим, но първо... чертежи и планове.

— В кръчмата на Хики изглеждаше съвсем просто — обади се Мърфи. — Просто щяхме да направим проклетото място на пух и прах. Като гледам как жена ми става по-дебела и от мен, и аз имам нужда да направя *нещо* на пух и прах.

— А според мен — каза Тимълти и отпи от бутилката, — трябва да почукаме на вратата и да поискаме разрешение.

— Разрешение! — възкликна Мърфи. — Няма да мога да понеса да те гледам как бягаш презглава. Ние...

Внезапно отворилата се врата го прекъсна.

Някакъв мъж погледна навън.

— Ще ви бъда благодарен, ако говорите малко по-тихо — рече учтиво той. — Стопанката спи, преди да тръгнем за Дъблин, и...

Уловени в плен на ярката светлина, мъжете примигнаха изненадано и отстъпиха, заповдигаха шапки.

— Вие ли сте, лорд Килготън?

— Аз съм — отвърна мъжът на прага.

— Ще говорим по-тихо — прелюбезно се усмихна Тимълти.

— Молим за извинение, ваша светлост.

— Много мило от ваша страна — отвърна Негова светлост. И вратата се затвори тихо.

Всички ахнаха.

— „Молим за извинение, ваша светлост“. „Ще говорим по-тихо, ваша светлост“! — Кейси се плесна по челото. — Какви ги дрънкаме? Защо някой не хвана вратата, докато беше отворена?

— Свариха ни неподготвени, затова. Изненада ни, точно както правят проклетите големци. Искам да кажа, не правим *нищо* нередно, нали?

— Е, *говорихме* на малко по-висок глас — призна Тимълти.

— На по-висок глас, по дяволите! — възкликна Кейси. — Проклетият лорд се появи и се измъкна от лапите ни!

— *Ш-ш-ш*, по-тихо! — рече Тимълти.

Кейси сниши глас.

— И тъй, промъкваме се до вратата и...

— Вижда ми се безсмислено — каза Нолън. — Той вече *знае*, че сме тук.

— Промъкваме се до вратата — повтори през зъби Кейси — и я разбиваме...

Вратата се отвори отново.

Лордът, същинска сянка, погледна към тях.

— Всъщност какво правите тук? — попита той с тихия, търпелив, крехък глас на старец.

— Ами, ето как стоят нещата, ваша светлост... — започна Кейси, но млъкна и пребледня.

— Дойдохме — изтърси Мърфи, — дойдохме... да *изгорим* Имението!

Негова светлост се вира известно време в мъжете и в снега, ръката му продължаваше да държи дръжката на вратата. Затвори очи за момент, помисли, победи тихомълком трепването на двата си клепача, след което рече:

— Хмм. В такъв случай ще е най-добре да влезете.

Мъжете казаха, че би било чудесно, страхотно, много добре, и вече се канеха да влязат, когато Кейси закрещя:

— Чакайте! — Обърна се към стареца на прага. — Ще влезем, когато влезем във форма и сме готови.

— Много добре — отвърна старецът. — Ще оставя вратата притворена и когато решите, заповядайте. Ще бъда в библиотеката.

Остави вратата откритата половин пръст и се отдалечи.

— Когато сме *готови* ли? — възкликна Тимълти. — Исусе, Господи, кога ще станем по-готови? Махни се от пътя ми, Кейси!

И всички изтичаха на верандата.

Негова светлост ги чу и обърна към тях приветливото си лице — меко, в никакъв случай недружелюбно, лице на стара хрътка, видяла много убити и не по-малко избягали лисици, тичала добре навремето и тътреща се на стари години.

— Господа, моля да използвате изтривалката.

— Веднага. — И всички грижливо изчистиха снега и калта от обувките си.

— Оттук — каза Негова светлост и отстъпи настрана. Ясните му бледи очи тънеха в бръчки и торбички от многото години бренди. Бузите му бяха червени като вишновка. — Ще ви донеса питие и ще видим какво можем да направим за... как го нарекохте... палежа на Имението ли?

— Вие сте самото Сладко благоразумие — призна Тимълти и последва лорд Килготън в библиотеката. Домакинът наля уиски на

всички.

— Господа. — Той отпусна старите си кокали в голямото кресло.
— Наздраве.

— Отказваме — рече Кейси.

— Отказваме ли? — ахнаха всички. Чашите вече бяха в ръцете им.

— Това е трезво начинание и трябва да бъдем трезви, когато го вършим — каза Кейси и трепна от погледите им.

— Кого ще слушаме? — попита Риърдън. — Негова светлост или Кейси?

В отговор всички пресушиха чашите си и започнаха да кашлят и да се задъхват. Куражът незабавно се прояви в руменината на лицата им. Обърнаха се така, че Кейси да види разликата. Кейси побърза да ги настигне.

Междувременно старецът отпиваше от уискито си и нещо в спокойното му поведение сякаш ги изхвърли в Дъблинския залив и ги потопа във водата. Държа ги там, докато Кейси не си върна дар слово.

— Ваше благородие, нали сте чували за Бедите? Имам предвид не само Кайзеровата война в морето, а и нашите собствени Беди и Въстанието, което стигна чак до нашето градче, до кръчмата ни, а сега и до вашето Имение?

— Тревожно множество обстоятелства ме убеждават, че наистина живеем в злощастни времена — отвърна Негова светлост. — Да става каквото е писано. Познавам всички ви. Работили сте за мен. Мисля, че ви плащах доста добре.

— И дума да няма, ваша светлост. — Кейси пристъпи напред. — Просто „старите порядки се менят“ и чухме, че големите къщи край Тара и именията отгатък Килашандра са пламнали, за да ознаменуват свободата и...

— Чия свобода? — меко попита старецът. — Моята ли? От теглото да се грижа за тази къща, в която двамата с жена ми се носим с бързината на зарче в чаша, или... добре де, продължавайте. Кога бихте желали да подпалите Имението?

— Ако това няма да ви създаде неудобства, сър — рече Тимълти, — още сега.

Старецът сякаш потъна още по-дълбоко в креслото си. После промълви:

— О, Господи.

— Разбира се, ако ви е неудобно, можем да дойдем по-късно — бързо добави Нолън.

— По-късно. Що за приказки са *това*? — възкликна Кейси.

— Ужасно съжалявам — каза старецът. — Моля, позволете да обясня. Лейди Килготън в момента спи, а после ще ходим до Дъблин на премиерата на една пиеса на Синг...

— Адски добър автор — обади Риърдън.

— Гледах една негова пиеса миналата година — рече Нолън — и...

— Млъквайте! — заповяда Кейси.

Мъжете млъкнаха и отстъпиха назад. Негова светлост продължи с крехкия си като нощна пеперуда глас:

— После сме планирали вечеря за десет души. Надявам се... нали нямате нищо против да го отложите за утре вечер, за да се подготвим?

— Не — отсече Кейси.

— Чакай малко! — обади се всички останали.

— Палезът е едно, а билетите — съвсем друго — рече Тимълти. — Искам да кажа, ще има *театър*, а да пропуснеш представление е направо ужас. Пък щом и храната е приготвена, трябва да се изяде. Че и гости ще има. Трудно ще е да ги предупредят предварително.

— Точно това имах предвид — обади се Негова светлост.

— Да, знам! — викна Кейси, затвори очи плъзна ръце по бузите и устата си, стисна юмруци и се огледа отчаяно. — Но *не можем* да отлагаме палежи, сякаш са градински партита, дявол да го вземе! А просто ги *правим*!

— Правим ги, ако не забравяме кибрита — промърмори под нос Риърдън.

Кейси се извъртя и май щеше да му удари един, но истинността на казаното го накара да се сдържи.

— И освен това — обади се Нолън, — госпожата горе е много мила дама и се нуждае от една последна вечер забавления и почивка.

— Много мило от ваша страна. — Негова светлост напълни отново чашата му.

— Да гласуваме — предложи Нолън.

— По дяволите. — Кейси изглежда намръщено всички. — Вече виждам какъв ще е резултатът. Добре, утре вечер, мътните ви взели.

— Бог да ви благослови — рече старият лорд Килготън. — В кухнята ще има студена закуска, можете първо да се отбиете там. Сигурно ще сте гладни, тежка работа ви чака. Е, значи до утре вечер в осем? Дотогава ще заведе лейди Килготън на хотел в Дъблин. Не бих искал да разбере толкова рано, че домът ѝ вече не съществува.

— Господи, вие сте истински християнин — промърмори Риърдън.

— Е, да не приказваме много-много за това — предложи старецът. — Аз вече го смятам за свършено, а никога не мисля за миналото. Господа.

Той стана. И пое към коридора, подобно на някакъв стар пастир-светец, след когото се събра разпръснатото се стадо.

Почти бяха стигнали вратата, когато лорд Килготън видя нещо с крайчеца на замъгленото си око и спря. Върна се и застана замислено пред един голям портрет на италиански благородник.

Колкото повече го гледаше, толкова повече очите му започнаха да потрепват. Устните му се размърдаха безмълвно.

Накрая Нолън не издържа.

— Какво има, ваша светлост?

— Просто си мислех — отвърна лордът. — Обичате Ирландия, нали?

— Господи, че разбира се! — отвърнаха всички. — Искате ли питане?

— И аз така — каза меко старецът. — А обичате ли всичко, което е в нея, на нейна земя, наследството ѝ?

— Че то си е повече от ясно! — рекоха всички.

— Тогава се безпокоя ето за какви неща. Този портрет е от Ван Дайк. Той е много стар, много добър, много важен и много скъп. Той, господа, е част от националната художествена съкровищница.

— Така ли! — И всички се скупчиха пред портрета, за да го огледат по-добре.

— Ах, Боже мой, какъв шедьовър — въздъхна Тимълти.

— Съвсем като истински — каза Нолън.

— Забелязвате ли как малките му очи непрекъснато те следят? — попита Риърдън.

— Страхотно — казаха всички.

И понечиха да продължат, но Негова светлост отново се обади:

— Нали разбирате, че това съкровище всъщност не принадлежи нито на мен, нито на вас, а на целия народ? Давате ли си сметка, че ще бъде завинаги изгубено утре вечер?

Всички ахнаха. *Изобщо* не си бяха дали сметка.

— Господ да не дава — възкликна Тимълти. — Не можем да допуснем това!

— Първо ще го изнесем — каза Риърдън.

— Чакайте малко! — викна Кейси.

— Благодаря, но къде ще го сложите? — попита Негова светлост. — Оставете ли го навън, вятърът ще го разкъса на парчета, дъждът ще го измокри, градушката ще го надупчи. Не, може би е по-добре да изгори бързо...

— Нищо подобно! — отсече Тимълти. — Аз лично ще го прибера в дома си.

— А когато всичко това свърши, ще върнете ли този безценен дар на Изкуството и Красотата на новото правителство? — попита Негова светлост.

— Тъъ... да, точно така ще направя — рече Тимълти.

Кейси оглеждаше огромното платно.

— Колко тежи това чудовище?

— Предполагам, някъде между трийсет и четирийсет килограма — немощно отвърна старецът.

— Двамата с Бранахън ще го отнесем това проклето съкровище — каза Тимълти. — А ако се наложи, ще помагаш и *ти*, Нолън.

— Идните поколения ще са ви благодарни — отбеляза Негова светлост.

Продължиха по коридора и лордът спря пред две други картини.

— Това са две голи...

— Съвсем голи! — съгласиха се всички.

— От Реноар — завърши старецът.

— Французин ли ги е правил? — попита Руни. — Да ме прощавате за израза.

— Съвсем френски изглеждат — отбелязаха всички.

Последваха много ръчкания и настъпвания.

— Струват няколко хиляди фунта — каза старецът.

— Не се и съмнявам — рече Нолън и посочи. Кейси го плесна по пръста.

— Аз — обади се Блинки Уотс, рибешките му очи бяха насълзени зад дебелиите му очила, — бих искал да приютя у дома двете френски дами. Ще взема по едно съкровище на изкуството под мишница и ще ги окача над леглото.

— Прието — с благодарност рече лордът.

Стигнаха до друга, още по-грамадна картина, на която всякакви чудовищни хора-зверове мачкаха плодове и пищни като любеници жени. Всички проточиха вратове, за да прочетат месинговата табелка отдолу — „Залезът на боговете“.

— Залез, как пък не — рече Руни. — Повече ми прилича на началото на страхотен следобед!

— Мисля, че в името и темата е заложена ирония — отбеляза старецът. — Обърнете внимание на смръщеното небе, ужасните фигури в облаците. Боговете не осъзнават, че в разгара на вакханалията Страшният съд ще се стовари отгоре им.

— Не виждам нито църква, нито момичешки свещеници в облаците — обади се Блинки Уотс.

— По онова време е имало друг вид Страшен съд — каза Нолън. — Всеки го знае.

— Двамата с Туохи ще отнесем демоните у нас — предложи Фланъри. — Нали, Туохи?

— Дадено!

И продължиха нататък, спираха от време на време като на обиколка на музей, и всеки поред изрази желание да отнесе у дома през снеговалежа Дега, скица на Рембранд или маслена картина на някой от големите холандски майстори. Накрая стигнаха до един доста зловещ портрет на мъж, окачен в една тъмна ниша.

— Портрет на моя милост, дело на Нейна светлост — промърмори старецът. — Оставете го тук, ако обичате.

— Да не искате да кажете, че желаете да бъде унищожен при Палежа? — ахна Нолън.

— А сега следващата картина... — продължи нататък старецът. Накрая обиколката свърши.

— Разбира се, ако наистина смятате да спасявате неща, в къщата има десетина изключителни вази от династия Мин...

— Ще бъдат изнесени — каза Нолън.

— Персийски килим при стълбището...

— Ще го навием и ще го предадем на Дъблинския музей.

— И кристалният полилей в голямата трапезария.

— Ще бъде скрит, докато Бедите не отминат — въздъхна уморено Кейси.

— Е, добре тогава. — Старецът се ръкува с всеки поотделно. — Сигурно няма да е зле да започнете още сега, не мислите ли? Имам предвид, очаква ви наистина тежка работа по спасяването на националните богатства. Мисля, че ще подремна пет минути, преди да се преоблека.

И старецът се качи на втория етаж.

И остави бойците да мигат след него, зашеметени и самотни в залата долу.

— Кейси — каза Блинки Уотс, — да ти е минавало през пилешкия мозък, че ако не беше забравил кибрита, нямаше да ни чака цяла нощ здраво бачкане?

— Господи, къде е чувството ти за гъзтетика? — викна Риърдън.

— Млъквайте! — срязва ги Кейси. — Добре. Фланъри, хващай от единия край „Залеза на боговете“. Туохи, отиди от другата страна, където девицата получава каквото там от бога. Така! *Вдигайте!*

И боговете се вдигнаха във въздуха и се заряха лудо.

Към седем вечерта повечето картини бяха изнесени и натрупани в снега в очакване да бъдат помъкнати в различни посоки, към различни къщета. В седем и петнайсет лорд и лейди Килготън излязоха и Кейси бързо събра тайфата пред купчината картини, та милата дама да не види с какво са се заели. Момчетата приветстваха автомобила, докато минаваше покрай тях по алеята. Лейди Килготън им махна болнаво с ръка.

От седем и половина до десет по една и по две бяха изнесени останалите картини.

Когато всички платна с изключение на едно бяха изнесени, Кели застана пред полутъмната ниша, разтревожен за неделния портрет на стария лорд, направен от лейди Килготън. Сви рамене, реши в полза на хуманизма и отнесе картината в нощта.

В полунощ лорд и лейди Килготън се върнаха с гостите и откриха единствено многобройни следи в снега на мястото, където Фланъри и Туохи бяха влачили скъпоценната си вакханалия, където Кейси с пъшкане бе оглавявал парада на Ван Дайк, Рембранд, Буше и Пиранези и където Блинки Уотс радостно бе помъкнал през гората двата голи портрета на Реноар.

Вечерята завърши към два часа. Лейди Килготън си легна, удовлетворена от обяснението, че картините са пратени накуп за реставрация.

В три сутринта лорд Килготън все още седеше буден в библиотеката, сам сред празни стени, пред студената камина, с увит около врата шал и чаша бренди в слабо треперещата ръка.

Към три и петнайсет паркетът тихо заскърца, раздвижиха се сенки и ето че на вратата на библиотеката се появи Кейси с шапка в ръка.

— Псст! — тихо повика той.

Задрямалият лорд примигна и промълви:

— О, Боже. Нима е време да тръгваме?

— Не, чак утре вечер — отвърна Кейси. — А и във всеки случай не вие заминавате, а те се връщат.

— Те? Вашите приятели ли?

— Не, *вашите*. — И Кейси му направи знак да го последва.

Старецът се остави да бъде изведен през коридора и да погледне през предната врата към дълбокия кладенец на нощта.

Там, подобно на измръзнала Наполеонова армия от уморени, нерешителни и деморализирани мъже, стоеше смътно различима група познати лица, отрупани с картини — картини, подпрени на краката им, картини на гърбовете, картини, удържани в снега от треперещи, побелели от паника ръце. Ужасно мълчание цареше сред мъжете. Изглеждаха безпомощни, сякаш са тръгнали на славна война, а някакъв друг, непознат дотогава враг ги е издебнал тихомълком в гърба. Непрекъснато се озъртаха назад към хълмовете и града, сякаш всеки момент самият Хаос щеше да пусне адските си псета срещу тях.

— Риърдън, *ти* ли си това? — нервно повика Кейси.

— Че *кой* друг, дявол да го вземе! — викна един глас.

— Какво *искат*? — попита старецът.

— Не става въпрос какво *ние* искаме, а какво *вие* бихте могли да поискате от *нас* — отвърна нечий глас.

— Ето какво — обади се друг глас, който се приближаваше, докато на светлото не излезе Ханахън. — Ваше благородие, след като преценихме всички аспекти, решихме, че вие сте такъв чудесен джентълмен, че...

— Че *няма* да подпалваме дома ви! — извика Блинки Уотс.

— Млъкни и остави човека да говори! — сгълчаха го неколцина. Ханахън кимна.

— Именно. Няма да подпалваме дома ви.

— Но вижте сега, аз съм напълно подготвен — рече лордът. — Всичко може съвсем лесно да се изнесе.

— Приемате нещата прекалено несериозно, да ме прощавате за израза, ваша светлост — каза Кели. — Лесно е за вас, но не и за нас.

— Разбирам — промълви старецът, макар нищичко да не разбираше.

— Излиза, че всички ние си докарахме проблеми през последните няколко часа — рече Туохи. — Някои с дома, други с транспорта и местенето, ако ме разбирате. Кой ще обясни пръв? Кели? Не? Кейси? Риърдън?

Никой не заговори.

Накрая Фланъри въздъхна и пристъпи напред.

— Значи стана така... — започна той.

— Да? — подкани го любезно старецът.

— Ами, двамата с Туохи като последните глупаци помъкнахме през гората голямата картина, „Залезът на боговете“. И бяхме минали две трети от мочурището, когато започнахме да затъваме.

— Без сили ли останахте? — поинтересува се лордът.

— Затъвахме, ваше благородие, просто затъвахме, *в земята* — обясни Туохи.

— Мили Боже! — възкликна лордът.

— Можете да го кажете отново, ваша светлост — рече Туохи. — Заедно с Фланъри и онези богове-демони сигурно сме тежали поне двеста и петдесет кила, а тресавището е доста несигурно, ако изобщо може да е друго. И колкото повече вървахме, толкова повече затъвахме, а аз едва не се разпищях, защото се сетих за онези сцени от старата история, дето Баскервилското куче или някакъв подобен звяр гони

героинята в блатото, как тя затъва и съжалява, че не е пазила диета, ама вече е късно, и после на повърхността излизат мехурчета. Всичко това направо ми стегна гърлото, ваша светлост.

— И после? — поинтересува се лордът, явно усетил, че трябва да попита нещо.

— И после — отвърна Фланъри — просто излязохме от блатото и оставихме проклетите богове в техния залез.

— Насред блатото? — малко огорчено попита възрастният мъж.

— О, покрихме ги... искам да кажа, омотахме ги с шаловете си. Боговете не умират два пъти, ваша светлост. Хей, чухте ли *това*, момчета? Боговете...

— Ох, я млъквай! — викна Кейси. — Ама че тъпаци. Защо не измъкнахте проклетия портрет от тресавището?

— Помислихме, че няма да е зле да вземем още две момчета да помогнат...

— Още двама! — викна Нолън. — Това са четирима души, че и парцел богове! Ще потънете *два пъти* по-бързо, че и мехурчета ще има, тъпанари такива!

— Уф! — възкликна Туохи. — Изобщо не помислих за това.

— Трябва да се помисли веднага — каза старецът. — И може би неколцина от вас да сформират спасителен екип...

— Направено е, ваша светлост — прекъсна го Кейси. — Боб, двамата с Тим тичайте да спасявате езическите божества.

— Нали няма да кажеш на отец Лиъри?

— Отец Лиъри, задникът ми. Изчезвайте!

Тим и Боб се понесоха в тръс.

Негова светлост се обърна към Нолън и Кели.

— Виждам, че и вие сте върнали доста голяма картина.

— Е, поне успяхме да я донесем на стотина метра от вратата, сър — каза Кели. — Предполагам, че се питате *защо* я връщаме?

Очертаваше се дълъг разговор на студа и старецът отиде да си вземе палтото и вълнената шапка.

— Да, подобно натрупване на съвпадения ме кара да се замисля.

— Заради гърба ми — обясни Кели. — Срязва ме на няма и петстотин метра по главния път. Обажда се от пет години, понякога са направо Христови мъки. Стегне ли ме, започвам да кихам и падам на колене, ваша светлост.

— И аз съм страдал от подобно нещастие. Сякаш някой забива шип в гръбнака ти. — Старецът внимателно докосна гърба си, спомняше си претърпяното; всички заохкаха и закимаха съчувствено.

— Христови мъки, както казах — рече Кели.

— Напълно разбирам защо не сте успели да завършите пътуването си с тежката рамка — каза старецът. — И още по-похвално е, че сте успели да върнете обратно тази чудовищна тежест във вашето положение.

Чул описанието на тежкия си хал, Кели незабавно се изпъна и грейна.

— Дребна работа. Бих го направил отново, само да не ме въртяха кокалите над гъза, да ме прощавате за израза, ваша светлост.

Но Негова светлост вече бе насочил своя любезен, макар и треперлив сиво-синкав нефокусиран поглед към Блинки Уотс, който държеше под двете си мишници по една гола дама на Реноар, подобно на някакъв перчещ се женкар.

— Боже, аз нямах проблеми с тресавища или с гърба. — Уотс започна да тъпче земята, за да покаже как се е връщал към дома си. — Стигнах до нас точно за десет минути, втурнах се към леглото и започнах да окачвам картините на стената, обаче жена ми ме издебна отзад. Да ви се е случвало жена ви да ви издебва отзад, ваша светлост? И просто да си стои там, без да казва нито дума?

— Май си припомням нещо подобно — промърмори старецът, опитваше се да си спомни дали наистина е имало подобно нещо; кимна, сякаш няколко спомена бяха минали през замъглени му ум.

— Е, ваша светлост, нима ще отречете, че няма мълчание като женското? И няма друго стоене като това жена да ти се изтъпанчи като Стоунхендж. Средната температура в стаята падна толкова бързо, че получих полярно сътресение, както го наричаме у дома. Не смеех да се обърна да погледна Звяра, или дъщерята на Звяра, както я наричам от уважение към майка ѝ. Но накрая я чух как поема дълбоко дъх и издиша много студено и спокойно, като пруски генерал. „Тази жена е гола като сойка“ и „Тази е сурова като вътрешността на мида при отлив“, така каза.

„Но това са изследвания на натурата от прочут френски художник“ — обясних аз.

„Господи, прибери си вересиите! Френски! — викна тя. — Поли до половината на задника — френски! Деколтета до пъпа — френски! Мляскане и смукане — в мръсни романи — френски! А сега ми идваш вкъщи и искаш да закоवेश «французойки» по стените! Защо не смъкнеш Разпятието и не окачиш голата жена вместо него?“ И тъй, ваша светлост, просто си затворих очите и се замолих ушите ми да окапят. „Това ли искаш да гледат момчетата ни, преди да заспят?“ — викна тя. Следващото, което помня, бе как вървя по пътя обратно. И ето ме тук с голите миди, ваша светлост, да ме прощавате, благодаря и тъй нататък.

— *Наистина* изглеждат необлечени. — Старецът разглеждаше картините в ръцете му, сякаш му се искаше да открие всичко онова, което бе казала жената на Блинки. — Като ги гледам, винаги се сещам за лято.

— Може би от седемдесетия ви рожден ден нататък, ваша светлост. *А преди* това?

— О, да, да... — При мисълта за полузабравен разврат в окоето на стареца блесна искрица.

След като престана да се рее, погледът му спря върху Банък и Тулъри в самия край на обърканата и скупчена като в кошара тълпа. Зад всеки от тях се издигаше по една грамадна картина, която ги превръщаше в джуджета.

Банък бе мъкнал своята до дома си само за да открие, че не може да провере проклетията нито през вратата, нито през прозореца.

Тулъри бе успял да вкара картината през вратата, но жена му казала, че ще станат за смях в селото — с Рубенс за половин милион паунда на стената и без нито една крава!

Такъв бе общият резултат от дългата нощ. Всеки си имаше своята страшна, смразяваща и ужасяваща история, и всеки я разказа рано или късно. А когато завършиха, студеният сняг започна да се сипе сред героичните членове на местното крило на ИРА.

Старецът премълча. И без това всичко се виждаше тъй ясно, както бледата пара от устите им. Накрая тихо отвори предната врата и имаше благоприличието да не кимне и да не посочи с ръка.

Бавно и мълчаливо те минаха покрай него като покрай познат учител от старото училище, след което ускориха крачка. Така потече върналата се в коритото си река, Ковчегът, опразнен преди Потопа, а не

след него. Край лорда се понесоха животни и ангели, пламтящи голи красавици, парещи дланите, благородни богове, размахващи криле и риещи с копита. Очите на стареца ги следваха нежно и устните му мълчаливо назоваваха всяко платно — Реноар, Ван Дайк, Лотрек и тъй нататък, докато не дойде ред на Кели. Когато той мина покрай лорда, усети докосването му.

Кели изненадано се обърна.

Старецът се взираше в малката картина под мишницата му.

— Това моят портрет ли е?

— Самият той.

Старецът впери поглед в Кели, после в картината, и накрая се обърна към снежната нощ.

Кели леко се усмихна.

С тихи като на крадец стъпки изчезна в тъмното. Миг по-късно се чу смехът му и Кели се върна с празни ръце.

Старецът стисна ръката му и затвори вратата.

После се обърна, сякаш вдетиненият му ум бе забравил за станалото, и затътри крака по коридора. Шалът висеше на тънките му рамене като лека умора. Тълпата тръгна след него и скоро в лапите на всеки имаше по чаша. Лорд Килготън примигваше към картината над камината, сякаш се мъчеше да си спомни коя бе висяла там — „Разграбването на Рим“ или „Падането на Троя“? После усети погледите и се обърна към наобиколилата го армия.

— Е, за какво ще прием?

Мъжете запристъпваха от крак на крак.

— За Негова светлост, разбира се! — възкликна накрая Фланъри.

— За Негова светлост! — викнаха въодушевено всички и пиха, започнаха да кашлят, да се давят и кихат. В очите на стареца се появи странен блясък. Той не отпи нито глътка, докато другите не млъкнаха. После каза „За нашата Ирландия!“ и пи, а всички отговориха с „О, Боже!“ и „Амин“, а старецът погледна картината над камината.

— Не ми се иска да отварям темата — стеснително започна той, — но... тази картина...

— Сър?

— Струва ми се — извинително рече старецът, — че е малко наклонена на една страна. Чудя се дали не бихте могли...

— Бихме могли, нали, момчета! — викна Кейси.

И четиринайсет мъже се втурнаха да я изправят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.